

Arrest

nr. 115 927 van 18 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. JP LIPS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig uit provincie Benguela, waar u geboren zou zijn op 1 mei 1997. Volgens uw verklaringen bent u minderjarig. Sinds het overlijden van uw vader toen u ongeveer 9 jaar was, woonde u bij een tante langs moederskant, in Cazenga, Luanda. U vervulde de lagere school in Cazenga, waarna u enkele maanden middelbaar onderwijs volgde. Op 14 december 2012, toen u vijftien jaar was, kondigde uw tante aan dat u zou moeten trouwen met (D.D.), een neef van uw overleden vader. Hij kwam dezelfde dag nog op bezoek met een vriend. De volgende dag kwam (D.) opnieuw langs met de gebruikelijke geschenken voor een traditioneel huwelijk, hij had bier, frisdrank, kleding en een envelop met geld bij. Hij nam u mee naar zijn huis en had dezelfde nacht nog seks met u, tegen uw wil. U moest elke nacht met (D.) slapen en

werd geslagen door zijn andere vrouw. Omdat u bij niemand terecht kon belde u na een tweetal maanden ten einde raad uw moeder op en legde haar de situatie uit. Ze maande u aan geduld te hebben terwijl zij naar een oplossing zocht. Op 21 maart 2013 kwam ze u ophalen. Ze deed alsof ze op bezoek kwam en bij het naar buiten gaan liep u met haar mee. Ze stelde u voor aan (A.P.), haar baas, die ook militair is. Hij reisde dezelfde dag met u mee naar België, waar u de volgende dag - 22 maart 2013 – aankwam en asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u verklaarde geboren te zijn op 1 mei 1997 te Benguela en minderjarig te zijn (zie gehoorverslag CGVS p.3). De dienst Voogdij bepaalde echter bij beslissing op 3 april 2013 dat op basis van het medisch onderzoek kan worden besloten dat u op datum van 29 maart 2013 een leeftijd had van 20,7 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie administratief dossier). Toen u geconfronteerd werd met deze conclusies, stelde u hiervan op de hoogte te zijn (zie CGVS p.3). U had geen documenten bij die nog niet aan de dienst Voogdij overhandigd werden (CGVS p.3). Gelet op het ruime leeftijdsverschil tussen uw verklaringen, wat u trachtte te staven met het door u voorgelegde geboortebewijs Cedula Pessoal, en de testresultaten van de medische onderzoeken die in opdracht van de dienst Voogdij werden uitgevoerd, blijft de leeftijdsbepaling van 29 maart 2013 behouden. Aangezien u beschouwd wordt als zeker ouder dan 18 jaar, komt ook uw asielrelaas in een ander licht te staan.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen geen aanwijzingen bevatten dat (D.), de man met wie u diende te trouwen, werkelijk naar u op zoek is geweest met het oog op vervolging, laat staan dat hij actueel nog naar u op zoek zou zijn. U bent van bij hem thuis vertrokken samen met uw moeder. U pretendeerde tegenover de (eerste) vrouw van (D.) dat u uw moeder buiten liet nadat zij op bezoek was gekomen (CGVS p.9, 15), zo kon u voorbij de bewakers komen (CGVS p.15) en het erf verlaten. Zelfs indien de vrouw van (D.) niet zou geweten hebben dat het uw moeder was van wie u bezoek kreeg (CGVS p.9), zou men verwachten dat (D.) bij uw moeder naar u op zoek gaat, indien hij u werkelijk wil terugvinden. U stelt echter van uw moeder niets meer vernomen te hebben in verband met de redenen van uw vertrek uit Angola (zijnde uw gedwongen huwelijk met (D.)), hoewel u nog wel contact hebt met haar sinds u in België bent (CGVS p.5). U stelt dat (D.) u zou dwingen opnieuw bij hem in huis te gaan wonen indien u zou terugkeren naar Angola en dat hij u zou doden indien u zou weigeren (CGVS p.16). U noemt echter geen enkele concrete aanwijzing of gebeurtenis waaruit zou blijken dat (D.) u inderdaad zou willen doden. U stelt enkel dat hij veel geld heeft betaald voor u en dat uw tantes dit geld reeds hebben opgebruikt (CGVS p.16). Het verloren gaan van een bruidsschat wanneer de bruid vertrekt kan weliswaar aanleiding geven tot onenigheid tussen hem en uw familie, maar wil nog niet per definitie zeggen dat (D.) het plan zou opvatten u te vermoorden. Uw verklaringen bevatten verder geen elementen die uw beweerde vrees staven.

Bovendien legt u vage en lacuneuze verklaringen af in verband met (D.), zijn vrouw en kinderen en de periode die u bij hen verbleef (van 15 december 2012 tot 21 maart 2013, (CGVS p.8, 9). Gevraagd wat u kan vertellen over (D.), stelt u enkel te weten dat hij militair is, dat hij getrouwd is en kinderen heeft (CGVS p.13). Hoewel u stelt dat hij veel geld en veel macht heeft (CGVS p.16), weet u niet wat zijn functie of rang is (CGVS p.7), noch waar hij gestationeerd is (CGVS p.14). De naam van zijn vrouw stelt u niet te kennen (CGVS p.10, 14), hoewel zij in hetzelfde huis verbleef (CGVS p.14) en u opdrachten gaf in het huishouden (koken) (CGVS p.15). Dat u gedwongen zou zijn deze man te huwen en bijna drie maanden bij hem en zijn eerste vrouw zou verbleven hebben komt dan ook weinig geloofwaardig over. Over zijn drie kinderen verklaart u eerst dat u enkel de naam van de oudste dochter kent, om even later, gevraagd naar hun leeftijden, toch de namen van de andere twee kinderen te geven (CGVS p.10). Verder kan u niet uitleggen waarom u pas na ongeveer twee maanden van seksueel misbruik contact opnam met uw moeder om haar hulp te vragen (CGVS p.12, 13, 15). Voordien, toen u nog bij uw tante woonde, had u nochtans regelmatig contact met haar en vertelde u haar over uw slechte situatie bij uw tante. Hoewel uw situatie ernstig achteruit ging toen u werd uitgehuwelijkt – u werd immers dagelijks gedwongen tot seks en u werd geslagen – nam u pas na geruime tijd contact op met uw moeder, schijnbaar zonder concrete aanleiding (CGVS p.15). U stelt enkel dat u voordien niet wist wat u kon doen en dat u pas nadat u begon na te denken over uw mogelijkheden, op het idee kwam uw moeder te contacteren (CGVS p.15), wat weinig doorleefd overkomt.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw identiteit legde u een Cédula Pessoal voor. Dit document bevat echter geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit documenten wordt bedoeld. Gezien bovenstaande opmerking met betrekking tot de leeftijdsbepaling kan dit document niet in aanmerking worden genomen. U legde geen documenten neer die toelaten uw reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt in onderhavig verzoekschrift om haar te horen.

2.2. Dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de vreemdelingenwet schriftelijk is. Overeenkomstig het tweede lid van voornoemd artikel mag verzoekster haar opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen.

Verzoekster is ter terechtzitting in persoon verschenen, werd daarbij bijgestaan door haar advocaat en werd gehoord in aanwezigheid van een tolk Portugees. Aldus genoot zij de mogelijkheid om bijkomende opmerkingen te formuleren.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij geeft een algemene uiteenzetting over de bewijslast inzake asielaanvragen. Volgens verzoekster betwist verweerder haar nationaliteit daar waar wordt gemotiveerd dat de Cédula Pessoal (CP) die zij neerlegde geen objectieve elementen bevat. Verweerder verliest uit het oog dat de CP reeds lang het enige administratieve document is om deel te nemen aan het sociale leven in Angola. Volgens verzoekster levert de CP een vermoeden van bewijs. Dat zij enkel een CP had is normaal en in overeenstemming met de algemeen bekende feiten. De CP is dus minstens een begin van bewijs. Verzoekster voegt ter staving van het voorgaande algemene informatie inzake de CP en een aantal artikelen uit de *Convention relative à la reconnaissance et à la mise à jour des livrets d'état civil* bij het verzoekschrift (bijlagen 2 en 3). Verweerder leidde geen procedure tot valsheid in geschrifte of tot bevraging van de authenticiteit in, waardoor de bewijswaarde van de CP vaststaat. Bovendien tonen verzoeksters verklaringen aan dat zij in Angola is geboren en getogen. Verweerder erkent dit impliciet door de nood aan bescherming aan verzoeksters Angolese nationaliteit te toetsen. Derhalve kan niet worden geïnsinueerd dat zij niet geloofwaardig is omdat zij niet over een biometrische identiteitskaart beschikt. Verder is niet de identiteit maar de nationaliteit het criterium waaraan de nood aan bescherming moet worden getoetst. Indien de Raad meent dat de nationaliteit van verzoekster niet de Angolese is, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Verzoekster vervolgt dat zij naar vermogen antwoordde op de gestelde vragen en dat haar vage antwoorden niet aan haar kunnen worden verweten. Zij *"heeft een beperkte opleiding genoten"*, kan niet rekenen, wijst op het feitenrelaas en stelt dat het in deze omstandigheden onredelijk is om te veronderstellen dat zij zou socialiseren om meer te weten te komen over de betrokkenen. Verzoekster betoogt dat haar verklaringen alle relevante elementen bevatten waarover zij beschikt, dat deze samenhangend en aannemelijk zijn en dat deze overeenkomen met de algemeen bekende feiten die worden gedocumenteerd door gezaghebbende bronnen. Ter staving verwijst zij naar algemene informatie en voegt zij algemene informatie bij het verzoekschrift omtrent huiselijk geweld tegen vrouwen en het gebrek aan bescherming (bijlagen 4 en 5). Tevens wijst zij erop dat zij dit tijdens het gehoor aangaf in haar eigen bewoordingen. Verder benadrukt zij dat Angola een land is waarin mensenhandel voorkomt en vrouwen en kinderen worden uitgebuit als huis- en seksslaaf. Aldus is verzoekster in grote lijnen geloofwaardig.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder geen rekening hield met de werkelijkheid in haar land en onzorgvuldig handelde. Verzoekster is slachtoffer van gender-specifieke vervolging en de overheid kan

haar niet systematisch en voortdurend beschermen. Het bestaan van wetten is niet voldoende indien de overheid deze niet afdwingt en vervolgers niet bestraft. Het falen om vrouwen te beschermen tegen geweld maakt een schending van de mensenrechten uit.

Verzoekster stelt dat uit het voormelde eveneens blijkt dat er een reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Zij heeft buiten haar familie geen bestaansmiddelen of sociaal netwerk en zal om te overleven noodgedwongen in de prostitutie terecht komen.

Aldus acht zij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden en kon verweerder niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

3.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende

wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2.5. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen. Dit klemmt nog des te meer daar zij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo legde zij incoherente verklaringen af over de identiteit onder dewelke zij zou hebben gereisd. Bij de DVZ stelde zij dat zij reisde met het paspoort van de dochter van A.P., de smokkelaar, alsmede dat haar naam M.A. was (administratief dossier, stuk 11, nr.35). Bij het CGVS gaf zij echter aan niet te weten van wie de documenten waren die voor haar reis werden gebruikt en stelde zij de naam die hierop stond te zijn vergeten (administratief dossier, stuk 4, p.8). Bovendien bleek zij niet in staat aan te geven hoeveel haar reis zou hebben gekost, noch onder welke nationaliteit zij zou hebben gereisd (*ibid.*, p.8-9).

De algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen wordt verder ondermijnd doordat zij leugenachtige verklaringen aflegde over haar leeftijd, zich ten onrechte trachtte voor te doen als minderjarige en verscheidene jaren ouder bleek dan zij voorhield te zijn. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij op basis van het leeftijdsonderzoek dat werd gevoerd blijkt dat verzoekster, die beweerde te zijn geboren op 1 mei 1997, deze datum staaft met een CP (administratief dossier, stuk 13: documenten) en volgens deze verklaring en de CP op 29 maart 2013 slechts vijftien jaar was, op deze datum een leeftijd had van 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (administratief dossier, stuk 9). Verzoekster ging tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij niet in beroep en gaf aan inzake haar leeftijd geen andere documenten te hebben dan de CP die zij initieel voorlegde (administratief dossier, stuk 4, p.3). De vaststelling dat de resultaten van het leeftijdsonderzoek dermate afwijken van haar beweerde leeftijd en de inhoud van de neergelegde CP, maakt, mede in acht genomen dat verzoekster tegen de beslissing van de Dienst Voogdij niet in beroep ging en dat de CP geen objectieve elementen bevat waarmee bewezen zou kunnen worden dat zij de in dit stuk vermelde persoon is, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden jeugdige leeftijd. Deze vaststelling is niet onbelangrijk aangezien verzoekster haar relaas uitdrukkelijk koppelde aan deze leeftijd en stelde dat haar problemen begonnen op het moment dat haar tante haar oud genoeg vond om te huwen (*ibid.*, p.9). In zoverre verzoekster opmerkt dat niet is aangetoond dat de neergelegde CP vals is, kan nog worden opgemerkt dat, nog daargelaten dat de Raad noch de commissaris-generaal moet bewijzen dat een stuk vals is om hieraan bewijswaarde te ontfangen, niet kan worden ingezien hoe dit betoog afbreuk kan doen aan de vaststelling dat niet kan worden aangetoond of aangenomen dat verzoekster de in de CP vermelde persoon is. Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoeksters Angolese nationaliteit in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

De geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen omtrent haar leeftijd wordt overigens nog verder ondermijnd door de vaststelling dat zij niet in staat bleek op een eenduidige en coherente wijze aan te geven hoelang zij naar school ging. Daar waar zij enerzijds beweerde naar school te zijn geweest tot in het achtste jaar, tot op haar vijftiende en tot op het ogenblik dat zij moest huwen van haar tante in december 2012, bleek zij anderzijds immers niet in staat te preciseren hoeveel jaar zij naar school ging doch stelde zij: *“Dat kan ik niet berekenen”*. Zij bleek zelfs niet bij benadering te kunnen aangeven hoeveel jaren zij school liep (*ibid.*, p.7, 10-11). Bovendien had zij eerder, in de vragenlijst, beweerd niet tot in het achtste maar tot in het negende jaar naar school te zijn geweest (administratief dossier, stuk 10, p.2). Voor zover verzoekster verwijst naar haar gebrek aan opleiding en het gegeven dat zij niet zou kunnen rekenen, dient te worden opgemerkt dat dit, gelet op het feit dat zij blijkens haar verklaringen (minstens) tot haar vijftiende en tot in het achtste of negende jaar van het middelbaar naar school ging bezwaarlijk ernstig kan worden genomen.

Verzoekster legde voorts frappant tegenstrijdige verklaringen af omtrent haar opeenvolgende adressen in haar land van herkomst. Bij de DVZ stelde zij in haar verklaring en in de aldaar ingevulde vragenlijst dat het adres van haar moeder was gelegen te *“Bairro Hoji Ya Henda”* in Cazenga, Luanda, Angola en verklaarde zij dat zij sedert haar negende en tot aan haar vertrek woonde bij haar tante te *“Barrio Mabor”* in Cazenga, Luanda, Angola (administratief dossier, stuk 10, p.4; stuk 11, nr.11-14). Ook bij het CGVS gaf verzoekster aan sedert haar negende bij haar tante te hebben gewoond. Deze maal beweerde zij echter dat zij samen met deze tante woonde te *“Hoji Ya Henda”* in Cazenga, Luanda. Tevens beweerde zij dat het haar moeder was die in de wijk *“Mabor”* woonde (administratief dossier, stuk 4, p.5-6). Dat verzoekster dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent haar opeenvolgende verblijfplaatsen doet op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas aangezien zij beweerde te zijn uitgetrouwde door de tante bij wie zij sedert haar negende zou hebben ingewoond.

Verzoekster legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de opeenvolging van gebeurtenissen in het kader van haar uithuwelijking. In de vragenlijst stelde zij dat haar tante haar op 14 december 2012 zei dat zij de leeftijd had bereikt om te huwen en vervolgde zij: *“De volgende dag kwam er een man langs (...) Hij werd aan mij voorgesteld als mijn toekomstige man. De dag nadien is hij mij komen halen om mee te gaan naar zijn huis”* (administratief dossier, stuk 10, p.4). Bij het CGVS verklaarde verzoekster eveneens dat haar tante haar op 14 december 2012 zei dat zij de leeftijd had bereikt om te huwen. Deze maal beweerde zij echter dat haar man nog diezelfde dag, om vier uur in de namiddag, aan haar werd voorgesteld en dat deze haar reeds de dag nadien, op 15 december 2012 kwam halen (administratief dossier, stuk 4, p.7, 9).

Verzoekster legde voorts uiterst vage verklaringen af over haar man en diens omgeving. Vooreerst bleek zij niet in staat om zelfs maar bij benadering te preciseren hoever het huis van Dominique van het huis van haar tante is gelegen, noch hoelang het stappen of rijden zou zijn, en dit omdat zij daar niet zo op zou hebben gelet. De geboortedatum en de religie van Dominique kende zij evenmin. Verder stelde zij enerzijds dat Dominique militair was en haalt zij uitdrukkelijk diens profiel aan als reden waarom zij geen bescherming zou kunnen genieten in haar land, doch kon zij anderzijds niet aangeven welke precieze functie en rang hij had. Waar hij was gestationeerd of werkte wist zij ook niet. Verzoekster wist verder niet hoeveel geld Dominique voor haar betaalde. Daarenboven kon zij zelfs de naam van diens andere vrouw niet verstrekken en wist zij niet hoe oud zijn kinderen waren (administratief dossier, stuk 4, p.7-16). Verzoekster tracht de voormelde opvallende lacunes in haar kennis ten onrechte te vergoelijken. Indien Dominique, zoals reeds hoger aangehaald, aan haar werd voorgesteld en indien zij vervolgens daadwerkelijk maandenlang in diens woning zou hebben verbleven, daarbij bewegingsvrijheid genoot en opdrachten ontving van diens andere vrouw, kon worden verwacht dat zij een meer gedegen kennis zou vertonen omtrent het voorgaande, te meer nu redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij bij aankomst in diens woning minstens zou zijn voorgesteld aan de andere huisgenoten.

Het voorgaande klemmt nog des te meer gezien verzoekster geen doorleefde verklaringen kon afleggen wanneer haar werd gevraagd om spontaan iets over Dominique te vertellen, doch in dit kader niet verder kwam dan te stellen dat hij militair is, getrouwd is, kinderen heeft en slecht is omdat hij haar slecht behandelde (*ibid.*, p.13). Ook de periode van verscheidene maanden gedurende dewelke zij bij haar man zou hebben gewoond kon zijn niet doorleefd omschrijven. Wanneer werd gevraagd wat zij over deze periode kon vertellen, kwam zij niet verder dan te stellen dat zij veel heeft gehuild en dat zij verder niet veel goeds kan vertellen. Slechts nadat werd doorgevraagd, gaf zij enige bijkomende informatie. Wanneer even verder werd gevraagd wat zij deed gedurende de dag, stelde zij aanvankelijk slechts: *“Niets, ik zat opgesloten op de kamer”*. Slechts nadat werd doorgevraagd stelde zij dat zij ook taken had in het huis en dat zij moest koken (*ibid.*, p.14-15).

Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat verzoekster niet kon uitleggen waarom zij slechts na geruime tijd en ondanks de wantoestanden waarvan zij aldaar slachtoffer zou zijn geweest contact opnam met haar moeder, schijnbaar zonder concrete aanleiding, alsmede dat zij in dit kader niet-doorleefde verklaringen aflegde.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS niet bleek te weten of gedwongen huwelijken in Angola legaal zijn, noch of er aldaar instanties actief zijn die vrouwen bijstaan die zich willen onttrekken aan zulk gedwongen huwelijk (*ibid.*, p.13). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat zij zich, gelet op de aangevoerde problemen, hierover zou hebben geïnformeerd, minstens in het kader van onderhavige asielaanvraag.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees voor vervolging.

Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoeksters vermeende relaas, *quod non*, dan nog laat zij de bestreden beslissing geheel ongemoeid, daar waar hierin wordt gemotiveerd dat zij geen enkele concrete aanwijzing of gebeurtenis kon aanhalen waaruit blijkt dat haar man werkelijk naar haar op zoek is geweest met het oog op vervolging, laat staan dat deze actueel nog naar haar op zoek zou zijn. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat deze haar bij haar moeder zou gaan zoeken en verzoekster stelde van haar moeder, met wie zij nog in contact staat vanuit België, niets meer te hebben vernomen in verband met de redenen van haar vertrek uit Angola. Verder bevatten haar verklaringen geen elementen die haar beweerde vrees staven.

Het voorgaande in acht genomen, is de verwijzing naar algemene informatie aangaande geweld tegen vrouwen en het in dit kader aangevoerde gebrek aan bescherming niet dienstig. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.6. Gelet op de *sub* 3.2.5. gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan geen geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoekster, zoals zij voorhoudt, bij een terugkeer naar haar land van herkomst slachtoffer dreigt te worden van een handeling zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoekster toont, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, bijgevolg niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS